

стрила и изъ нея изкача едно чистичко, черноокичко, хубавичко, бѣло-червено момченце съ живи, хитри очички. Седи хубавецътъ голичко срѣщу огъня, седи и майка му отстрана и му суши ризката. Хемъ я суши, хемъ погледва чедото си и май-май че се съмнява, дали е туй нейното чедо, дали не е. Облича му ризката и го изважда да се припече на слънцето и да му изпоши главицата. Свършва и тази операция, причесва му косата и башъ въ тази минута зачуватъ се звънци; отъ завоя изкоква единъ файтонъ и спира до тѣхната кжща, на кръчмата. Консултътъ дойде...

— Хайде мама, иди сега при оня чичо — учеше майката чедото си — иди при него и му кажи: „Чичо, дай петъ пари!“ И отиде момчето. Консултътъ бѣше извадилъ отъ чантата си закуски и си подкрѣпляваше силитѣ. Дѣтето се изправи недалечъ отъ масата и, като захапа прѣстъ, слѣдѣше хапкитѣ на пжтника и подсмърчаше.

— Чичо, дай петъ пари! — каза дѣтето и веднага засрамено се наведе и извъртѣ главата съ захапанъ прѣстъ.

Гавазинътъ обясни на консула (прѣдставителъ на чужда държава), че дѣтето иска петъ пари.

— Защо ти сж петъ пари? — попита гавазинътъ по поржчка на консула.

Но дѣтето бѣ научено само да поиска пари, не бѣ му казала майката, защо му сж пари, и затова вмѣсто отговоръ, то повтори:

— Чичо, дай петъ пари! — и пакъ се засрами.

— Какъ ти е името? какъ те викатъ? — попитаха дѣтето.

— Ристу! — отговори то.